Napsal uživatel Honza Dobiáš
Úterý, 07 Prosinec 2010 18:28

Čtvrté základní kolo hudební soutěže Notování se konalo - od podzimu již tradičně - v krásném koncertním sálku Music Hall v budově Music City. Ačkoliv tato soutěž vypadá jen jako chudý příbuzný vedle načančaných televizních projektů Česko Slovensko má talent či Talentmanie, něco společného přece jen mají. A právě to podstatné: jestliže u talentových soutěží si musíme přiznat nádhernou věc, a sice kolik je v této zemi šikovných lidí s rozličným talentem, pak u Notování - ačkoliv jsme teprve u základních kol - musíme jen zatajit dech při konstatování, kolik je v téhle zemi šikovných muzikantů, zcela nezávislých na tom, zda je už někdo zná nebo nezná. Čtvrté základní kolo, které proběhlo 2. prosince 2010, to jen potvrdilo a sálek, vzdor dvoucifernému mrazu a sněhové kalamitě solidně zaplněný, vydal vysvědčení.

Zima ovšem přece jen trochu zasáhla do dramaturgie. Z obvyklých šesti účastníků zbyla jen pětice, protože Monty přišel o hlas a jak živě popsal Belmondo do moderátorského mikrofonu - Cimbura držel sluchátko s Montyho sípáním asi půl metru od ucha, aby se náhodou taky nenakazil. A ohlášení hosté - Jitka Vrbová se Standou Chmelíkem - nakonec také nebyli: Jitka, která již několik měsíců chodí o berli a po Novém roce ji čeká operace kyčelního kloubu, se neodvážila na zasněženou cestu a všichni to označili za moudré. Hostovské hraní během počítání výsledků tedy obstaral čestný člen Rady Notování, vítěz III. ročníku a držitel Krtka 2009 **Martin Rous**. Velký potlesk a přídavek (nikoliv vlastní, ale z repertoáru Aerosmith) potvrdily, že Martin skutečně umí. Ostatně, kdosi řekl, že až nebude tolik hrát Jarek Nohavica, přijde Martin na jeho místo. Vzpomeňte si na to, až Martina někde uslyšíte.

Soutěžní pětici zahájili moderátoři Bublina s Belmondem gratulací všem v sále slovy „*Zdravíme všechny, kteří se prokousali až sem*
“, což bylo namístě, protože televizní obrazovky v ten čtvrteční večer vysílaly reportáže o tom, co sněhová kalamita, vítr a mrazy pod deset stupňů napáchaly v celé republice, včetně hlavního města… První soutěžící:

Los Vojtos

. Navzdory zdánlivě kapelnímu názvu je Los Vojtos jeden jediný muž - písničkář Vojta Ušela z Prahy. Moderátorům se zalíbilo, že Vojta označil své první vystoupení za „kulturní sebevraždu“.

Taky začal trochu nesměle, ale v tom mrazu, který panoval venku, se nikdo nedivil. Vojta má rád refrény a ten, že „
Divoženka v cizím bytě, venku prší, kdo chytá v žitě
“ si asi budou posluchači vybavovat ještě řadu dní. Písničku
Nemravná
trochu odsoudil ještě předtím, než ji zahrál a kompenzoval to poetickým názvem
Vlčí hřívy
u poslední soutěžní skladby.

Skupina **Gloriet** přijela z Pardubic, moderátoři ji vtipně spojili s cimrmanovskou poučkou jak si zapamatovat důležitá data, tj. narodit se nebo udělat něco zásadního v datu, které se dobře pamatuje. Skupina byla totiž založena k 1. lednu 2010, a to je přesně 110 let po vzniku Australské unie! To si přece každý snadno zapamatuje… Uprostřed tří nekantorů se vyjímala paní učitelka Gabriela s houslemi a skoroučitelka Martina s příčnou flétnou a mladá kapela svým drajvem dala vzpomenout, že z Pardubic byla Stopa, Ženáči, Topas, Poupata, že tam patří Pouta, Marien, zkrátka, že hudbě se v Pardubicích daří. Nic na tom nemění, že písnička
Vomytej a poražená
je pro skupinu asi ještě příliš velký krajíc a že zatím víc dojmou diváky vyznáním Irsku v písni *Carrickfergus.*

Eliška Sýkorová se posadila za klavír (což se při Notování už léta nestalo) a podělila se o zážitek z cesty na Notování. Vlak přijel do Českého Brodu včas, ale nemohl odjet, protože ve stanici mu zamrzly dveře vagonů. Když se je podařilo zavřít, zůstalo na peróně pár cestujících i s průvodčím, a bez toho nelze jet. Vlak zastavil, otevřel dveře - a ty zase zamrzly! Nakonec ale vše dobře dopadlo, takže Eliška mohla na Notování hrát a hrála tak, že měla největší aplaus ze všech zúčastněných! Bublina na ni prozradila, že harmoniku, která čekala vedle klavíru, dostala od rodičů k osmnáctinám jako překvapení. Nezbylo jí tedy, než se na ten nástroj naučit hrát. Teď je tomu ráda. S

akordeonem se cestuje snáz, než s klavírem… A Eliška - po průpravě v pěveckém sboru - začala skládat vlastní písničky česky, francouzsky, prý i švédsky, ale pokaždé s radostí. Úvodní *Strom* (s refrénem v tamilštině!) zahrála na klavír a zkušenost ze sboru se nezapřela. Druhá, *P ozoruji*
, už byla s harmonikou a k harmonice patří francouzština, třetí,
Jako voda
, začala harmonikovým sólem, vyjadřujícím vodní živel a čtvrtá, Duše, jen potvrdila, že nejen Zuzka Navarová a nejen Radúza…

Před čtvrtým soutěžícím vzpomněl Belmondo, že je to na den přesně 25 let, co nás opustil skvělý písničkář Jára Ježek ze skupiny Č. p. 8 a 30. listopadu to bylo 15 let, co tu je Kamelot bez vynikajícího zpěváka a kytaristy Radka Bůčka Michala.

Skupina **Š. O. K.** z Prahy znamená původně „Šest Obyčejných Kamarádů“, kteří hrávali od roku 2002 nejdřív jen tak, v hospodě, a až v roce 2006 se rozhodli udělat skupinu. Na podiu jich ovšem bylo jen pět, protože šestým členem a maskotem je pes Lexa, kterého radši nechali doma. I tak vzbudili zájem, ještě než spustili. Simona Löwy byla totiž vyzbrojena nejen různými perkusemi, ale i nástrojem, na který mnoho žen nehraje - foukací harmonikou, a její muž, kytarista Honza Löwy, ví docela přesně, co mají společného se slavným rabi Löwym, který podle pověsti stvořil Golema! V úvodní *Kočovné* o okouzlující Cikánce zaznělo i dobře známé „Mámo, mámo“. Při druhé *Truhle plné tajemství* mi soused Cimbura pošeptal, že by si dovedl přestavit tuto písničku v repertoáru Heleny Maršálkové z Pacifiku, třetí *Ve stínu palem* posloužila mluvčímu kapely houslistovi Míšovi Tvrdému k poznámce, která rozesmála diváky, že na tabuli s názvy soutěžních písní bylo původně napsánoVe stínu palet, ale nadšený potlesk sklidilo hlavně závěrečné *Ospalý blues* a Míšův hlas, který je zazpíval.

Půl dechu do měchu z Hořovic v loňském ročníku Notování postoupili až do finále, jenže tam chyběli, protože Šárce a Zdeňkovi Pexovým onemocněl malý synek a přece nedají přednost muzice před potomkem. První píseň - *Bílá místa* - začali jen ve třech: Šárka, Helena Marková a Pavel Zálom, zatímco Zdeněk a basový kytarista Láďa Čížek zůstali vzadu v sále a drželi jim palce. Na další písně už přišli a posluchači si vychutnali skvělou Pavlovu kytaru, omračující Šárčin hlas, Zdeňkovo suverénní ovládání bicích a kočičí hlas v závěrečné písni *O jedné story kočičí*. Samostatnou zmínku si zaslouží Heleniny nádherné vyhrávky na saxofony a irské píšťaly, které zdobí a zhutňují zvuk kapely teprve několik měsíců. Příchod Heleny Markové (dříve Stejná krev Dany Houdkové, ale také Ruchadze Band a jiné) do kapely je dalším krokem k dokonalosti, ke které zřejmě téměř nic neschází.

Martin Rous exceloval na scéně, zatímco Kytka s Bublinou sčítaly hlasy a Rada Notování se radila, kdo se jí nejvíc líbil. Jak vše dopadlo víte z výsledkové tabulky a tak nezbývá než poznamenat, že lednové 5. základní kolo bude první čtvrtek v novém roce. A že se těšíme na shledanou v Music City a na to, že tam zase bude výtečná muzika.